

PYSTYYKÖ VALTIO VÄHENTÄMÄÄN KÖYHYTTÄ?

Henry Hazlitt

Historian alusta saakka vilpittömät uudistajat kansankiihottajien lailla ovat pyrkineet lakkauttamaan tai vähintäänkin lieventämään köyhyyttä valtion toiminnan kautta. Suurimmassa osassa tapauksista heidän ehdottamansa parannuskeinot ovat ainoastaan pahentaneet ongelmaa.

Näistä keinosta kaikkein yleisin ja suosituin on ollut yksinkertainen, jossa otetaan rikkailta ja annetaan köyhille. Tästä lääkkeestä on tuhansia eri variaatioita, mutta ne kaikki perustuvat seuraavaan. Varallisuus ”jaetaan,” ”jaetaan uudelleen,” ”tasapuolistetaan.” Itse asiassa monien uudistajien mielissä köyhyys ei ole pääpaha, vaan epätasa-arvo.

Kaikki keinot jakaa uudelleen tai tasoittaa tuloja tai varallisuutta heikentävät tai tuhoavat kannustimet talouden molemmista päistä. Ne vähentävät tai hävittävät kouluttamattomien tai saamattomien kannustimet parantaa omaa tilaansa omalla työllään; ja jopa kyvykkäät ja ahkerat löytävät vähän hyötyä ansaita sen yli mitä heidän annetaan pitää. Nämä uudelleenjaon hankkeet väistämättä vähentävät uudelleen jaettavan piirakan kokoa. Ne voivat ainoastaan alentaa sitä. Niiden pitkäaikainen vaikutus on vähentynyt tuotanto ja suuntaus kansakunnan köyhtymiseen.

Ongelmana on, että väriä lääkkeitä köyhyyteen löytyy lähes loputon määrä. Pyrkimys minkään niistä kumoamiseen perinpohjaisesti veisi suhteettoman paljon tilaa. Mutta joitain näistä vääristä lääkkeistä pidetään niin yleisesti todellisina keinoina tai huojennuksina köyhyyteen, että ellen viittaa niihin, minua saatetaan syyttää ryhtymisestä kirjaan köyhyyden poistamiseksi sivuuttaen samalla eräitä kaikkein ilmeisempiä tapoja.

Kaikkein laajimmin harjoitettu ”lääke” kahtena viimeisimpänä vuosisatana alhaisiin tuloihin on ollut monopolististen ammattiliittoja muodostaminen ja lakon uhan käyttäminen. Nykyään lähes joka maassa tämä on saatettu mahdolliseksi nykyisessä laajuudessaan valtion politiikalla, joka sallii ja rohkaisee pakottaviin taktiikoihin liittojen osalta sekä estää tai rajoittaa työnantajien vastatoimia.

Liittojen yksinoikeuden, tarkoituksellisen tehottomuuden, ylityöllistämisen, häiritsevien lakkoja ja lakkouhkien seurauksena liittojen tavanomaisten toimintatapojen pitkäaikainen vaikutus on ollut taltuttaa pääomainvestointeja ja tehdä laajan osan keskimääräisistä työläisten reaali-palkoista alempia eikä korkeampia kuin muutoin olisi tapahtunut.

Lähes kaikki näistä ammattiliittojen tavanomaisista toimintatavoista ovat olleet masentavan lyhytnäköisiä. Kun liitot vaativat työllistämään työntekijöitä joita ei välttämättä tarvita työn tekemiseen (vaatien tarpeettomia palomiehiä dieselvetureihin; kieltäen telakkatyöläisten työtiimin vähentämistä esimerkiksi alle kahdenkymmenen riippumatta työtehtävästä; vaatien sanomalehden oman painon toistavan mainostekstit, jotka tulevat sisään valmiina jne.), tarkoituksena saattaa olla muutamien työpaikkojen säilyttäminen tai niiden luominen tietyille työntekijöille lyhyellä tähtäimellä, mutta tämä tapahtuu ainoastaan tekemällä mahdottomaksi vastaavan tai suuremman määrän tuottavampien työpaikkojen muille luomisen kustannuksella.

Sama kritiikki soveltuu perinteiseen liittojen politiikkaan vastustaa työtä säästävien koneiden käyttöä. Työtä säästäviä laitteita asennetaan ainoastaan, kun ne lupaavat vähentää tuotantokustannuksia. Kun ne tekevät näin, ne joko laskevat hintoja sekä johtavat lisääntyneeseen tuottavuuteen ja myyntiin tuotetuille hyödykkeille, tai ne mahdollistavat suuremman määrän voittoja lisääntyneisiin uudelleeninvestointeihin muihin tuotantoihin. Kummassakin tapauksessa näiden pitkäaikainen vaikutus on korvata niiden hävittämät vähemmän tuottavat työt enemmän tuottavilla töillä.

Vastaava tuomio tulee ulottaa kaikkiin ”jaa-työtä” järjestelyihin. Nykyinen liittovaltion työtuntilaki on ollut voimassa useita vuosia. Se säättää työnantajille 50% ylityöhinnan kaikista työntekijän yli 40 tuntia viikossa tekemistä työtunneista, huolimatta siitä kuinka korkea työntekijän perustuntipalkka on.

Tämä säädös lisättiin liittojen vaatimuksesta. Sen tarkoituksena oli tehdä työnantajalle ylityön teettäminen niin kalliiksi, että hänen on pakko lisätä työntekijöiden määrää. Käytäntö on osoittanut, että säädöksellä on itse asiassa ollut niukasti työviikon

pituutta rajoittava vaikutus... Mutta tästä ei seuraa, että työtuntien rajoitus olisi joko luonut lisää pitkäaikaisia työpaikkoja tai saanut aikaan korkeampia kokonaistyöansioita kuin mitä olisi ollut olemassa ilman pakollista 50% ylityötaksaa.

Epäilyksettä yksittäisissä tapauksissa enemmän työntekijöitä on työllistetty kuin muutoin olisi tapahtunut. Mutta ylityölain pääasiallinen vaikutus on ollut nostaa tuotantokustannuksia. Jo täyttä tavallista työviikkoa tekevät yritykset joutuvat usein kieltäytymään uusista tilauksista, koska niillä ei ole varaa maksaa näiden määräysten vaatimaa ylityöraugaistusta. Niillä ei ole varaa ottaa lisää työvoimaa vastatakseen johonkin mikä saattaa olla vain tilapäistä korkeampaa kysyntää, koska he joutuvat asentamaan myös vastaavan määrän lisää ylimääräisiä laitteita.

Korkeammat tuotantokustannukset tarkoittavat korkeampia hintoja. Näin ollen ne tarkoittavat myös kaventuneita markkinoita ja pienempää myyntiä. Se tarkoittaa pienempää tuotettujen tuotteiden ja palveluiden määrää. Pitkällä tähtäimellä pakollisilla ylityökorvauksilla on haitallinen vaikutus suurelle osalle työntekijöitä.

Kaiken tämän tarkoituksena ei ole argumentoida pitemmän työviikon puolesta, vaan että työviikon pituus ja ylityökorvausten määrä pitäisi jättää vapaaehtoiseen sopimukseen yksityisten työntekijöiden tai liittojen ja näiden työnantajien välille. Joka tapauksessa lailliset rajoitteet työviikon pituudelle eivät voi pitkällä aikavälillä lisätä työpaikkojen määrää. Siinä mitassa kun ne voivat sen tehdä lyhyellä tähtäimellä, sen täytyy tapahtua välttämättä tuotannon ja laajan työntekijöiden osan reaalityöjen kustannuksella.

Alkuperäinen artikkeli: [Can the State Reduce Poverty?](#)